

Arrest

nr. 106.195 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater) van 28 juni 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 juli 2013 om 09.15 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. NAGY die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Tine BRICOURT die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Albanese nationaliteit te zijn.

Op 10 december 2012 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in.

Op 21 januari 2013 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert bij arrest X van 22 mei 2013 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in beroep tegen voormelde beslissing.

Op 20 juni 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 juni 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten onder vorm van een bijlage 13 quiennes ter kennis gegeven alsmede een beslissing tot vrijheidsberoving. Het bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Ter terechtzitting bevestigen partijen dat verzoeker tegen deze beslissing nog geen beroep tot nietigverklaring en/of schorsing heeft ingediend en evenmin een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 28 juni 2013, met kennisgeving op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag zonder bevel. Dit is de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting verklaren partijen zich akkoord met deze voorstelling van feiten.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Uit het verzoekschrift blijkt op duidelijke wijze dat het voorwerp van de vordering enkel de voormelde beslissing tot weigering tot inoverwegingname genomen zonder bevel, betreft. De vordering er toe strekkende de schorsing te verkrijgen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet gericht tegen de bijlage 13 quiennes die evenmin aan het verzoekschrift werd toegevoegd.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit deze bepaling volgt dat slechts tot een schorsing kan worden besloten onder de driefoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (RvS 13 februari 2007, nr 167 754).

Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu stelt verzoeker betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende:
*“Aangezien dat de bestreden beslissing de grenspolitie toelaat om verzoeker uit te wijzen,
Dat verzoeker ieder moment kan worden gerepatrieerd
Dat de gewone termijnen van schorsing dit nadeel niet hadden kunnen verhinderen;
Er dient bijgevolg onmiddellijk te worden beoordeeld omtrent dit verzoek “.*

De reden en de doelstelling van huidige vordering bestaat volgens verzoeker, hieromtrent ter terechtzitting ondervraagd, in de gedwongen verwijderingsmaatregel, die nakend kan zijn maar nog niet voorhanden, is te verhinderen. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De eventueel gedwongen verwijderingsmaatregel die de verwerende partij wenst te gaan opleggen, wat kan vermoed worden nu verzoeker is vastgehouden, vloeit voort uit

de bijlage 13 quinquies tegen dewelke verzoeker geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend en niet uit de huidige bestreden beslissing.

Ter terechtzitting wordt verzoeker erop gewezen dat hij het belang dient aan te tonen dat hij heeft bij in het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing nu deze niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

De Raad wijst ter terechtzitting ambtshalve op artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang en op 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker voert aan dat huidige vordering er toe strekt de verwijdering uit het Rijk te vermijden. Evenwel, bij gebreke aan het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermag de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing niet de gegeven verwijderingsmaatregel onder de vorm van een bijlage 13 quinquies vermijden.

De raadvrouw van verzoeker meldt dat haar wellicht foutieve instructies zijn gegeven.

Vastgesteld wordt dat verzoeker zijn belang niet aantoonst bij zijn huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Bij gebreke hiervan is de vordering onontvankelijk.

De Raad wijst bovendien er op, ook ter terechtzitting, dat overeenkomstig artikel 51/8, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing enkel vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en er geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing kan worden ingesteld.

Uit het arrest nr. 61/94 van 14 juli 1994 van het Arbitragehof, thans het Grondwettelijk Hof, blijkt evenwel dat de annulatierechter alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren dient na te gaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet-ontvankelijkheid zijn vervuld. De Raad is derhalve slechts bevoegd om van voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen zo hij van oordeel is dat de nieuwe, in casu tweede, asielaanvraag op nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is gesteund.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in het kopje van het middel aanvoert. In de mate dat uit de motieven van het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanvoert wordt op het volgende gewezen.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de

minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

In casu blijkt dat verzoeker, mede rekening houdend met de verklaringen ter terechtzitting, enkel een klacht heeft aangebracht die uitgaat van diens grootmoeder over slagen die aan de grootmoeder zouden zijn toegebracht. De klacht zou kaderen in de bloedwraak die verzoeker vreest.

In het arrest 103259 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 mei 2013, gewezen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, wordt op het volgende gewezen:

“Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij evenmin aannemelijk maakt niet te kunnen beschikken over de bescherming van zijn land van herkomst. Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)

kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals bedoeld in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Onder verwijzing naar een niet-vertaald internetartikel waarin een ombudsman zou beweren dat de politie haar werk niet doet, voert verzoeker aan dat de Albanese politie niet voldoende bescherming biedt. Hiermee kan verzoeker echter niet de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal weerleggen. Immers, hoewel de Albanese politie niet alle moorden omwille van bloedwraak kan voorkomen, blijkt uit de voormelde informatie dat er een dalende tendens op te merken valt betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn, hetgeen voor een groot deel te danken is aan het werk van de politie en het parket.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 maart 2013 opgenomen grond, poneert verzoekende partij slechts dat zij geen mogelijkheid tot bescherming heeft en verwijst zij naar het krantenartikel dat bij het verzoekschrift werd gevoegd. In de beschikking van 18 maart 2013 wordt reeds gesteld dat dit niet-vertaald krantenartikel de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan weerleggen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Zoals de bestreden beslissing stelt is het prima facie niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij rekening houdend met de vorige asielprocedure dergelijke klacht bij de politie, niet uitgaand van verzoeker maar van diens familielid, niet als voldoende ernstig acht om te kunnen spreken van het

bestaan van ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kon dan ook *in casu prima facie* stellen dat de grootmoeder om het even wat naar voren kon brengen bij de politie. Dit klemte nog meer gelet op het ééNZijdig karakter dat een klacht, *in casu* uitgaand van een nauw familielid, vertoont en waarvan het subjectieve karakter derhalve niet kan uitgesloten worden. Het gegeven dat deze klacht dateert van na het afsluiten van de procedure met betrekking tot de eerste asielaanvraag doet hieraan geen afbreuk. Evenmin toont een enveloppe een ernstige aanwijzing in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan. Voorts toont verzoeker niet aan dat de voorgebrachte medische attesten kunnen beschouwd worden als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Evenmin is de redenering van verzoeker dat de verwerende partij niet heeft gekeken naar de inhoud van de stukken juist, wat blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, duidelijk bepaalt dat de nieuwe gegevens die in het kader van een herhaalde asielaanvraag worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Bij de beoordeling of een stuk een “nieuw gegeven” uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moet dan ook niet enkel worden nagegaan of dit stuk dateert van of in het bezit is gekomen na de laatste nuttige fase in de vorige asielprocedure, maar moet in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tevens worden onderzocht of het als nieuw bijgebrachte stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin de verzoeker dit stuk had kunnen voorleggen. Het begrip „nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De Raad merkt op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Waar verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de Albanese autoriteiten dient aan te spreken om na te gaan of de voorgelegde stukken correct zijn, kan deze redenering *in casu* niet gevolgd worden nu verzoeker nalaat nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij te brengen. Het oordeel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is *prima facie* kennelijk redelijk. De bestreden beslissing verwijst terecht naar de voorgaande asielprocedure. Ten overvloede: er wordt evenmin in het verzoekschrift verduidelijkt hoe de klacht bij de politie het volgend determinerend motief in het arrest van 22 mei 2013 van de Raad vermag te wijzigen:

“Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals bedoeld in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Onder verwijzing naar een niet-vertaald internetartikel waarin een ombudsman zou beweren dat de politie haar werk niet doet, voert verzoeker aan dat de Albanese politie niet voldoende bescherming biedt. Hiermee kan verzoeker echter niet de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal weerleggen. Immers, hoewel de Albanese politie niet alle moorden omwille van bloedwraak kan voorkomen, blijkt uit de voormelde informatie dat er een dalende tendens op te merken valt betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn, hetgeen voor een groot deel te danken is aan het werk van de politie en het parket.”

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt ook niet dat verzoeker bij zijn tweede asielverzoek enig nieuw gegeven heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien niet blijkt, prima facie, dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens aanbracht is de vordering tot schorsing gericht tegen de eerste bestreden beslissing, mede gelet op artikel 51/8, derde lid, van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting 1 juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

M. BEELEN